MĚSTEČKO
Cape Carnage

TURISTICKÁ SEZÓNA



AUTORKA BESTSELLEROVÉ
TRILOGIE *Zhoubná láska*

BRYNNE WEAVER

PŘELOŽILA TEREZA DUBENSKÁ

TURISTICKÁ SEZÓNA

BRYNNE WEAVER

TURISTICKÁ SEZÓNA

MĚSTEČKO
Cape Carnage

přeložila Tereza Dubenská



Copyright © 2025 by Brynne Weaver

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Tereza Dubenská, 2026
Cover © Jim Tierney, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8787-6

VAROVÁNÍ PŘED CITLIVÝMI TÉMATY

Ačkoli se *Turistická sezóna* řadí mezi temné romantické komedie, i přes všechny bláznivé situace vám chvílemi zatrne. Čtěte prosím s rozvahou. V příběhu se totiž objevují:

- drtiče dřeva;
- kreativní využití krmítek pro ptáky;
- oční bulvy a tentokrát i oční důlky. Hnus. Já vím. Pokud mě už nějakou dobu čtete, určitě nad tím přimhouříte oko (všimli jste si toho vtipu?);
- provzdušňovače trávníku;
- psaní deníčku, ale s vražedným nádechem;
- zahradničení, taky vražedné;
- obtěžování a šmírování;
- vloupání a krádeže;
- narážky na fyzické a psychické týrání;
- tonutí;
- hamburgery. PARDON! Nemyslela jsem, že k tomu dojde, ale nějak k tomu prostě… došlo;
- ptáci, co si rádi smlsnou na lidském mase;
- dopravní nehody;
- hromada zbraní včetně seker, nožů, pistolí, jehel, motorových pil, garot a děrovaček;
- vulgarismy a rouhání;

- vraždy zahrnující spoutání provazy;
- sexuální hrátky zahrnující spoutání provazy;
- nemocniční prostředí, dlouhodobá rekonvalescence a lékařské úkony zahrnující resuscitaci a další traumatologické zásahy;
- explicitní sexuální praktiky zahrnující sado-maso, submisivní a dominantní dynamiku, plácání přes zadek, drsný sex, používání pomůcek, styk pracující s bolestí a styk pracující s nožem.
- Toto je příběh dvou sériových vrahů, kteří se do sebe zamilují, takže se připravte na vraždy a všeobecně na násilí.

Zatímco svá varování obvykle podávám s lehkostí a nadhledem, následující pasáž myslím zcela vážně. V knize vystupuje starší osoba s mírnou kognitivní poruchou a ranou formou Alzheimerovy choroby. Píšu tu rovněž o náročnosti péče o takového člověka a povinnostech pečovatele. Jako někdo, komu Alzheimerova choroba vzala několik blízkých členů rodiny a kdo přes deset let pracoval v oblasti výzkumu Alzheimerovy choroby, znám dobře emocionální otřes způsobený tím, když člověk, kterého milujete, postupně ztrácí sám sebe. Vím, jak je náročné se o takto nemocného člověka starat. Ačkoli se snažím zobrazit tuto postavu v celé její nádherné složitosti, od strachu a zmatení po humor a vnitřní sílu, uvědomuju si, že některým čtenářům může být čtení pasáží o ztrátě paměti nepříjemné. Snad vám následující informace pomůžou tomuto tématu lépe porozumět.

Mírná kognitivní porucha je pojem používaný k popsání poruch paměti a uvažování, které mohou být v některých případech předstupněm Alzheimerovy choroby. Raná forma Alzheimerovy choroby se dá označit právě jako mírná kognitivní porucha.

Alzheimerova choroba je progresivní degenerativní neurologické onemocnění projevující se například ztrátou paměti, potížemi s rozhodováním, výkyvy nálad, změnami chování, psychickými obtížemi (paranoiou, depresí, halucinacemi), neklidem a dalšími symptomy. Rozlišují se tři hlavní fáze: lehká, středně těžká a těžká. Ačkoli to v příběhu výslovně neuvádím a roli zde hrají i další zdravotní potíže, postava v knize vykazuje příznaky lehké až středně těžké formy Alzheimerovy choroby.

Demence je zastřešující lékařský pojem označující syndrom způsobený různými neurologickými onemocněními, při kterých dochází k narušení alespoň dvou kognitivních funkcí. Mírná kognitivní porucha a Alzheimerova choroba se řadí mezi onemocnění spojená s demencí.

Část honorářů z prodeje této série jsem se rozhodla věnovat neziskovým organizacím *Alzheimer's Association* (USA) a *Alzheimer Society of Canada*.

Na konci knihy najdete playlist, který si určitě poslechněte.



Když jsem oznámila, že píšu novou
sérii, spousta se vás ptala: „Budeš zase
ničit jídlo?“ a „Budou tam bulvy?“

Jste báječní a já vás mám upřímně ráda.
Tohle je pro vás.

A odpověď zní: ANO.



ÚPADEK

Harper

Když se člověk balí na dovolenou, asi nečeká, že ho rozčtvrtí a jeho mrtvolu hodí do drtiče dřeva. Jenže někteří turisti jsou parchanti a vyloženě si o to koledují.

Jako třeba ten chlap v hospodě U Bóje a majáku, který loni zahnal Selmu Daytonovou do kouta u záchodků. Byla jsem u toho. Slyšela jsem, jak ho odmítá. Když jsem vyšla zpoza rohu, zrovna jí strkal jazyk do pusy a ruku pod tričko. Šmejd jeden.

Drtič dřeva.

Nebo ten blbeček, co se ožral a zfetoval, naboural do ohradníku na farmě Dalea Lindena a pak honil po pastvině jeho koně. Samozřejmě se splašili. Jeden z nich upadl a zlomil si nohu. Dale ho musel utratit. Zavolal sice policii, ovšem šerif Yates se ani neobtěžoval hnout zadkem a přijet, jen sepsal hlášení. Jako obvykle.

Drtič dřeva.

Anebo ten chlap, jehož uříznutou ruku teď držím. Bryce Mahoney. Načapala jsem ho ve zdejší sámošce, jak strká ženským mobil pod sukně a fotí si je. Když jsem mu šlohla peněženku a proklepla si ho, zjistila jsem, že ho chytili a obvinili ze stejného zločinu ve dvou dalších státech. A pak si klidně nakráčí do Cape

Carnage a promenáduje se tu, jako by mu město patřilo, a nijak zvlášť se netají tím, že si to hodlá zopakovat.

Rozhodně drtič.

Broukám si a zkoumám jeho dlaň. Pokožku má bledou jako vosková figurína. Ufiknutá ruka je studená. Těžší, než jsem čekala, zvlášť s takovými pahýlovitými prsty. Obrátím ji a očima sleduju síť žil, která se proplétá mezi kostmi. Ještě před pár hodinami jimi proudil život. Mahoney by je zvládl popsat i poslepu. Nejspíš by mi mohl vyprávět, jak přišel k té zubaté jizvičce nad kloubem jednoho prstu. A vím určitě, že nějaký příběh se váže i k těm zašitým šrámům s drobnými tečkami po stezích. Asi bych měla mít výčitky, že jsem ho o ty vzpomínky připravila.

„Ale nemám," řeknu a mrsknu ruku do násypky modrého drtiče dřeva. Říkám mu Keksík. S jeho pomocí jsem se, když započtu i pana Mahoneyho, zbavila už dvanácti turistů. A pořád má hlad. Stejně jako já.

Vrnění stroje klesne o několik tónů, když se zakousne do masa a kostí a rozstříkne je na plachtu, kterou jsem rozložila vedle květinového záhonu.

Kdysi jsem se možná cítila provinile. Ale svědomí jsem přestala poslouchat před čtyřmi lety, když jsem se nastěhovala do Cape Carnage. Tehdy jsem začala nový život. Slíbila jsem, že svoji minulost skryju a všechna tajemství uchovám v bezpečí.

A nedovolím, aby někdo jako Bryce Blbeček Mahoney moje město zničil.

Pohledem přejedu svoji zahradu. Zrovna je takové mezidobí – už není jaro, ale ani léto ještě nezačalo. Rozkvetly zatím jen narcisy, tulipány a sněženky. A přesto už začali přijíždět první turisté. Pronajímají si rybářské čluny i s posádkou, půjčují si vybavení a rezervují výpravy k potopené britské válečné lodi

Carnage – podle ní dostalo naše město jméno – i k dalším vrakům u skalnatého pobřeží. Procházejí si muzeum. Courají uměleckým, malebným a svérázným centrem městečka. Drápou se po sto padesáti dvou schodech ke carnageskému majáku. Navštěvují zdejší palírny a vinice, kde si pochutnávají na whisky a vínu.

Tohle místo má zvláštní, možná až morbidní kouzlo. Já osobně ho považuju za ráj.

Naše městečko obývá všehovšudy několik tisíc obyvatel, včetně mě. Když na konci léta vrcholí turistická sezóna festivalem jídla Teror na talíři, výletníci nás početně převýší. A já to chápu, fakticky. Se jménem Cape Carnage čili *Mys krveprolití* se není co divit, že město svou ponurou historii prodává jako turistickou atrakci. Tyhle krátké, drahocenné letní měsíce nás udrží nad vodou během drsné zimy, kdy sem nepáchne ani noha. A tak si na tom, aby naše město zůstalo krásné, a především bezpečné, dávám výjimečně záležet.

Pohled mi opět padne na zkrvavenou igelitku pode mnou. To nejlepší jsem si nechala na závěr: Bryceovu nohu od kolene dolů. Pod hustými chlupy se na voskovité kůži vyjímá laciné tetování pstruha, které má maskovat rozšklebenou jizvu. Nakrčím nos, hodím nohu do násypky a připravím se na klid a pohodu, které se dostaví, kdykoli stroj přežvýká poslední sousto masa a kostí.

Akorát že se tak *nestane*.

Drtič zaskřípe a zakvílí. Instinktivně si zakryju hlavu. Do chřípí mě udeří štiplavý pach spálené gumy, ale i ostatní smysly dostanou pořádný zásah. Rachot mě ohlušuje, v nose mě pálí a na okamžik ztratím orientaci. Proto mi příliš pozdě dojde, že musím *pohnout kostrou*. Vrhnu se k nouzovému vypínači na blatníku traktůrku a vypnu vývodovou hřídel. Nestihnu to. Ozve se rána tak hlasitá, že mi začne pískat v uších.

Zůstanu stát a šokovaně zírám na drtič.

„Ježíši, Keksíku, co blbneš?“ syknu. Dech mi v plicích divoce víří. Probodávám stroj pohledem, jako by mě podrazil. Když však konečně odklopím kryty a dostanu se k čepelím, zjistím, že Keksík je v tom nevinně. Za všechno může podělanej *Bryce.* I po smrti se mi vysmívá. Vyškubnu jeho rozžvýkanou nohu ze stroje. Kost je roztříštěná a polovina jí chybí. Ke zbytku je chirurgickými šrouby připevněná titanová destička a na cárech kůže zůstává neporušený kus rybího ocasu. Tu jizvu pod tetováním jsem podcenila. Vůbec mě nenapadlo, že ten odporný, černo-zeleno-šedý pstruh skrývá kus kovu. Vím, že si tuhle hloupou chybu budu vyčítat do konce života.

Hodím nohu na igelitku a vyčerpaně zasténám. „Kokot.“

Abych se moc dlouho neužírala představou, jak se na mě Bryce samolibě šklebí ze záhrobí, napochoduju do kůlny pro náhradní šrouby a nářadí. Odmontovat poškozené části drtiče a vyměnit je mi zabere skoro půl hodiny. Čepele jsou zohýbané, ale chvíli ještě poslouží. Sekerkou rozpůlím kost a z té části, kde zůstala titanová destička, oškrábu maso. Pak znovu nastartuju motor a hodím zbytek nohy do násypky. Tentokrát jde všechno jako po másle. Když ale sleduju, jak plachtu třísní poslední zbytky Bryce Mahoneyho, zase si vzpomenu, jak blízko katastrofě jsem byla, a klid se nedostaví.

Ze zahnuté výsypky vyteče poslední kapka a já všechno vypnu. Když si kleknu vedle hromady masa a kostí, zaslechnu známé krákání. Zvednu oči ke stromu u zahradní branky a spatřím černý stín ukrytý mezi větvemi. „*Mňam, mňam*. Dej mi papání,“ pronese havran.

„Momentíček,“ poprosím ho. Havran znovu zakráká a svoji žádost zopakuje. Jeho hlas je téměř přesnou kopií toho mého.

Když jsem se ho jako ptáčete ujala, nečekala jsem, jak snadno ho pomocí kousků čerstvého masa naučím mluvit. Jediným neduhem havranů je to, že jakmile si na něco udělají zálusk, nedají pokoj. „Vždyť víš, že dostaneš. Buď zticha, nebo přilákáš racky."

Rukou v zahradní rukavici naberu trochu toho sajrajtu a odnesu ho ke krmítku tvořenému černou plošinkou, gotickými sloupky a špičatou stříškou. Vyrobila jsem ho speciálně pro Morfea, který teď hopká po kamenné zídce obtáčející zahradu a bedlivě sleduje každý můj pohyb. Jeho inkoustově černé peří se leskne odstíny onyxové, indigové a mechově zelené. Vyklopím mletého Bryce do krmítka. Sotva o dva kroky ustoupím, Morfeus přistane na plošince a zaboří do té břečky zobák. Je v tom jistá poetika. Nechutný člověk se stává potravou divokého zvířete. Kruh se uzavírá a já se konečně opájím vytouženým klidem.

Otočím se k hromadě, která bývala Brycem Mahoneym, a zvednu rýč čekající vedle plachty. Postupně nabírám krvavou kaši a házím ji do jamek v záhonu, které jsem předem vyhloubila. Jakmile je některá skoro plná, odložím rýč a vložím do ní sazenici, která ještě není připravená rozkvést. Rododendrony, kosatce, jiřiny, lilie. Zanedlouho je tělo pryč, pohřbené mezi mladými rostlinkami. Poslouží jim jako výživa, tak jako posloužilo Morfeovi. A stejně tak to vyživí i cosi ve mně, cosi, co s každou další sezónou roste a dostává čím dál větší hlad. Cosi, co nikdy nevydrží dlouho syté.

Uklidím ten binec. Odnesu nářadí do kůlny a postříkám drtič dřeva přípravkem Chcankostop, který si určitě poradí i s krví. Když jsem s ním totiž čistila moč po sousedově toulavém kocourovi Dougovi, vybělil mi plastové venkovní křesílko. Zbývající kus Bryceovy nohy vezmu do domku, kde ho zabalím do alobalu

a strčím do ledničky. Pak vyrazím do horního patra. Teprve když pustím sprchu a čekám, až odteče studená, podívám se na sebe do zrcadla. Obličej mám umazaný od krve a hlíny a ve vlasech mi uvízly kousíčky Bryce Mahoneyho. Lesknou se mezi tmavými prameny. Vypadám jako divoká šelma, stejně jako ten den, kdy jsem utekla z domu hrůzy a z korun stromů na mě shlíželi supi. Oči jsem měla zdivočelé a srdce zlomené. Možná jsem dnes vyrovnanější než tehdy, už mě tolik nepronásleduje strach a žal, ale můj odraz stále prozrazuje bezohlednost, jako bych se každou chvíli mohla sebrat, prchnout do nespoutaných koutů světa a ani se neohlédnout.

Umínila jsem si ale, že zůstanu. Tady jsem v bezpečí. Narazit na Cape Carnage potom, co jsem marně utíkala před smutkem, bylo jako objevit portál do kouzelné říše, kde jsem se mohla stát kýmkoli. Minulost jsem nikdy zcela nepohřbila, ale v lepší nový začátek jsem nemohla doufat. Tohle město je můj domov. Tady mě potřebují.

Nakloním se k zrcadlu a přiblížím se sama k sobě, až můj dech zamlží sklo. Z bledého čela si odhrnu ofinu. Pod hnědými vlasy, které ke konečkům tmavnou tak, že vypadají černé, objevím tenký světlý proužek. Blonďaté odrosty. Někdy mi připadá, jako by se moje tělo nové identitě vzpíralo.

Skousnu si spodní ret, sklopím oči k mobilu vedle umyvadla a přihlásím se k falešnému profilu na soukromém diskuzním fóru Hledačů pravdy, které po očku sleduju. Skupina amatérů tam odhaluje neobjasněné případy. Když jsem zmizela, právě tihle samozvaní detektivové po mně pátrali nejusilovněji. Dodnes na mě z jejich stránek tu a tam vykoukne moje jméno. Otevřu hlavní vlákno, kde probíhá většina debat, a projdu nejnovější příspěvky. Zrovna diskutují o odloženém případu ve státě Washington.

Jakýsi sériový vrah se prý našel zavražděný v Louisianě. Zmiňují i hrstku pohřešovaných osob. Naštěstí v přehršli zpráv nenajdu nic konkrétního ani nic, co by mě zneklidnilo. I barvité příběhy jako ten můj časem vyblednou. Je snazší se propadnout do země, když nemáte rodinu, která by na vás vzpomínala.

S úlevným výdechem si do mobilu zapíšu, že si musím koupit další barvu na vlasy, položím ho zpátky na skříňku a vlezu do sprchy.

Když odcházím z kamenného domku na jižním okraji pozemku obklopujícího honosné sídlo, je těsně po poledni. S Bryceovou znetvořenou kostí v batohu zamířím k Lancasterskému panství, strašidelné kamenné vile, která jasně vypovídá o majetku předávaném z generace na generaci a vrhá stín na celé Cape Carnage. Ještě děsivější než samotná budova je muž, který ji obývá. Je to můj nejoblíbenější člověk ve městě. Můj nejlepší přítel.

Jenom dva lidi můžou překročit práh jeho domu bez pozvání. A já jsem jedním z nich.

Když vstoupím do předsíně, nikdo ani nic mě nevítá. Zatrne mi. Obvykle se tu setkám s neustálou zvukovou kulisou, která jako by zahřívala strohý kámen: klasická hudba, staré filmy nebo Arturovo mumlání hlubokým hlasem. Ticho tu panuje málokdy.

„Arture?“ zavolám, když vejdu do přijímacího salónku. Odpovědi se nedočkám. Zamračím se a pokračuju do knihovny, kde starý pán tráví většinu času čtením u krbu, v němž plápolá oheň i v teplejších měsících. „Arture? Přišla jsem ti připravit něco k obědu.“

Právě procházím chodbou vedoucí do kuchyně, když Artur vyskočí zpoza sochy s kudlou sevřenou mezi zuby. Na osmdesátníka s chodítkem je to obdivuhodný výkon.

„Proboha, Arture…“

Pevně se rozkročí, vezme nůž do ruky a zamává mi jím před obličejem. „Kdo jste?“

„To jsem já. Harper.“

S chodítkem popojde blíž a výhrůžně zakrouží nožem. „Jestli jste přišla loupit, *rozpářu* –“

„Nepřišla jsem krást. Jsem *Harper*. Tvoje zahradnice. Bydlím v domku na tvojí zahradě,“ vysvětlím a Arturovou vrásčitou tváří probleskne zmatek. „Přišla jsem ti připravit oběd. Dělám to každej den.“

„Oběd?“

„Co bys řekl na sendvič, co máš nejradši? Žitnej chleba a pastrami. Máš hlad?“

Artur zamrká, pozdvihne husté bílé obočí a mlha v jeho mysli se zřejmě rozptýlí natolik, že sklopí nůž. Přesto mám pocit, jako by mi při tom pohybu pořezal srdce. Zvednu k němu otevřenou dlaň a on se na ni zadívá, jako by luštil tajemství ukrytá v čarách brázdících moji kůži. „Harper,“ uvědomí si konečně a položí mi do dlaně rukojeť nože. „Ovšemže. Myslel jsem, že jsi zlodějka.“ Když se pochybovačně zašklebím, přimhouří oči. „Někdo mi sem chodí loupit.“

Vezmu ho za paži a nasměruju ke kuchyni. Celou dobu se snažím zachovat klidný výraz. „Jak tě to napadlo?“

„Nemůžu najít boty.“

„Takže ti je někdo šlohl?“

„Jo.“

„Proč?“

„Jsou od Stefana Ricciho,“ zamručí, zřejmě otrávený, že mi to musí vysvětlovat.

„A ty ti někdo chtěl vzít, protože…?“

„Protože jsou od *Stefana Ricciho*," obrátí oči v sloup, jako bych byla ta největší osina v zadku. „Jsou mimořádné."

„Dobře," řeknu, když vejdeme do kuchyně a zavedu ho k rohové lavici. Jakmile ho usadím ke stolu, položím batoh na mramorový ostrůvek a umyju si ruce. „Takže ti někdo ukradl mimořádný, nošený, obstarožní boty. Ale pro případ, že se sem nikdo *nevloupal*, aby tě připravil o tvý krásný botičky, můžu se po nich potom mrknout? Třeba jsi je někde zašantročil. Ztratilo se ještě něco?"

„Moje cukřenka z kolekce Swarovski Signum."

Zamrkám na něj. „Cukřenka. Někdo ti vzal *cukřenku*."

„Je to drahý kousek."

„Jakože by byla drahá v Paulyho zastavárně, nebo na mezinárodním černým trhu?"

Artur po mně střelí zlostným pohledem, ale já vím, že ho moje popichování těší. Právě proto se z nás stali skvělí přátelé.

Když jsem před čtyřmi lety přišla do Cape Carnage, nějak mi nedošlo, že bych se měla třást před jeho nevrlou povahou a značným bohatstvím, a jemu to připadalo neskutečně osvěžující. „Pauly by nerozeznal pravé Wassily od laciné modwayské napodobeniny, ty barbarko."

„Nemám páru, cos právě řekl."

„*Křesla*, pro všechno na světě, Harper."

„Že by nepoznal křesílko Wassily?" Teatrálně zasténám a zvednu hřbet ruky k čelu. „*Skandál*."

„Myslel jsem, že jsi mi slíbila pastrami."

„Vskutku." Ukloním se mu a přejdu k ledničce. Otevřu nerezové dveře s úmyslem sáhnout po pastrami a goudě, ale neobjevím jenom hovězí maso a sýr. S hlavou stále v ledničce se zeptám: „Je ta megaspeciální cukřenka zelená?"

„Ano. S krystalem na víčku."

Nakouknu do cukřenky, která stojí na polici lednice ve výšce očí, a povzdechnu si. „Takže… jako třeba… tahleta?" Otočím se k Arturovi s porcelánovou nádobkou v ruce. Záblesk údivu v jeho očích rychle vystřídá nevraživost, jako by veškerou vinu nesla ta malá dózička.

„Já ji tam nedal," prohlásí. Mohla bych sice namítnout, že sem na beton nikdo nechodí loupit boty a schovávat cukřenky, ale radši zůstanu zticha. Ničeho bych tím nedosáhla. Jen bych ho rozrušila vysvětlováním, že zapomíná. Stejně jako jednou zapomene na mě.

Přitáhne si k sobě noviny, dlouho mezi prsty mne roh stránky a beze slova mě pozoruje, než konečně pohled sklopí. Tohle dřív nedělal. Neměl tyhle nervózní tiky. Nedíval se na mě, jako by si mě neuměl zařadit. V den, kdy jsem přišla do Cape Carnage, jsem v něm našla jediného člověka, který mi skutečně rozumí. Teď mi připadá, jako by mezi námi rostla zeď, kterou ale vědomě budujeme, aby zůstal tím, kým si přeje být. A právě tohle mě na jeho pozvolném úpadku bolí nejvíc.

Odkašlu si, ze zadní kapsy kalhot vytáhnu mobil a rozepíšu zprávu. „Tu cukřenku asi dal do ledničky Lukas. Určitě omylem. Hned mu napíšu, ať si na to dá bacha."

> Obětovala jsem tě tvýmu dědulovi.

„Ano, děkuju. Už se to nesmí stát," odfrkne nespokojeně Artur. „Musel to být Lukas. Vzkaž mu, ať příště laskavě zachází s mým majetkem opatrně."

Zavibruje mi mobil.

Krucinál, Harper. Jeden z destilačních přístrojů právě vybuchl. Nemám nejmenší tušení, co tady dělám. Nepotřebuju další starosti.

Pozdě. Dědulovi to dělá radost. Už je z tebe překrásná obětina. Prostě si lehni na oltář a smiř se se svým osudem.

Vlez mi na záda.

„Tvůj vnuk je poslední dobou myšlenkami jinde," řeknu a kousnu se do tváře, abych potlačila úsměv nad očekávaným vítězstvím nad Lukasem.

„Máš pravdu. I mně přijde roztržitý. Řekni mu, ať mi přijde vyčistit okapy. Čerstvý vzduch mu jenom prospěje."

Dědula si přeje, aby sis užil čerstvýho vzduchu u okapů.

Vždyť' nesnáším výšky.

Nedávno mi začal hlásit poruchu septik. Chtěla jsem někomu brnknout, aby to přijel opravit, ale co kdybych to nabídla tobě?

| Řekni mu, že přijdu ve středu.

| Nenávidím tě.

„Hotovo. Lukas se staví ve středu.“ S úsměvem vrátím telefon do kapsy a pod Arturovým pronikavým hodnotícím pohledem si znovu umyju ruce. Vysloužím si jeho spokojené zabručení. „Jak to jde v lihovaru? Máš nějaký nový zprávy?“

Kdyby se Lancasterský lihovar rekonstruoval před dvěma lety, Artur by okamžitě vychrlil seznam všeho, co se daří a co drhne. Teď však váhá a pokřivenými prsty poklepává na stůl z třešňového dřeva. „Jde to dobře,“ řekne nakonec a znovu sklopí oči k novinám. Já se dál usmívám. Ačkoli vím, že to dobře *nejde*, nechci ho stresovat něčím, co stejně jednou vypluje na povrch. Jako ta cukřenka v ledničce. Nebo neviditelný zloděj bot, co se plíží domem, když Artur spí.

„To je prima.“

Připravím Arturovi sendvič. Požádá mě, abych pustila něco nenáročného jako hudební kulisu. Mozartova *Dona Giovanniho*. Co může být lepší hudební doprovod oběda než temná opera o oživlé soše, která stáhne do pekla nabubřelého šlechtice, když člověk právě vypátral zatoulanou cukřenku?

Nemám si na co stěžovat. Hudba mu dělá radost. A přestože z něj občas vyklouznou slova ostrá jako břitva, je to dobrý člověk. Aspoň si to myslím. Přinejmenším je to *osamělý* člověk. A tak se posadím a dělám mu u jídla společnost. Mluvíme o městě. O turistech, kteří se sem začínají stahovat. Artur vzpomíná na okamžiky z dávné minulosti, které si kvůli Alzheimerově chorobě vybavuje snáz než nedávné zážitky. Vypráví mi, jaké bývalo Cape Carnage kdysi, když tu žila jenom hrstka obyvatel. Před všemi

těmi gastronomickými festivaly, výpravami k potopeným lodím a nočními strašidelnými procházkami s lucernami a kostýmy. Před novým nátěrem dřevěného obložení na viktoriánských domech a karaoke v hospodě U Bóje a majáku.

Vykládá mi o městě, kde smutek nebyl jen dávnou vzpomínkou, ale prožívanou současností, stejně všudypřítomnou jako mlha halící skaliska, která se skrývají mezi vlnami a brousí si zuby na lodě i lidské životy. Když byl Artur mladý, život v izolované rybářské vesnici, jako je Cape Carnage, odkázané na zrádné vody u severního pobřeží Maine, nebyl v žádném případě snadný. Stačila jediná bouře, neviditelná skála či tuhá zima a přišla si pro vás zubatá. Město, které znám já, je jiné. Ovšem v kamenných pomnících připomínajících potopené lodě na útesu dál žije jeho minulost. Když mi Artur líčí historky o Cape Carnage, mám pocit, jako by chtěl, abych ty příběhy schraňovala. Abych uchovala vzpomínky, které se mu vytrácejí z paměti.

Když dojí oběd, podám mu léky a umyju nádobí, potom ho usadím v knihovně k odpolednímu šlofíku. Ačkoli mi kručí v břiše a hlava mi třeští nedostatkem kofeinu, zůstanu u něj, dokud neusne v oblíbeném křesílku s knihou rozloženou na klíně.

Naposledy se na něj hořkosladce usměju, vyjdu z panství a vyrazím pěšky do Cape Carnage.

Do svého města.



KOTVA

Nolan

Vítr přináší jemná zrnka mořské soli.

Zhluboka se nadechnu a nasaju je do plic. Myslíme si, že nás vůně oceánu osvěžuje, očišťuje. Lidstvu to připadá přirozené. Říkáme, že nám přináší klid. A přitom vlastně dýcháme pach smrti a rozkladu.

Pohled na vodní hladinu mi na rtech vykouzlí úsměv. Na mě to zabírá. Vůně smrti mi vlévá do žil novou krev.

Nemůžu se dočkat, až v Cape Carnage vykonám pomstu.

Přejdu ke kufru pronajatého auta, vezmu si zavazadla, naposledy se ohlédnu na oceán a vystoupám po schodech k hostinci Na Mysu. Koleno mám ztuhlé z dlouhé jízdy. Loket taky. Když nakláním hlavu ze strany na stranu, obratle mi skřípají, křupají a lupají. Přehodnotím plán prvního dne.

Zaprvé, ubytovat se v hotelu. Zadruhé, projít se, abych se trochu rozhýbal. Možná si koupím sendvič. Zatřetí, pustit se do hledání té mrchy a dopřát jí pomalou a bolestivou smrt, kterou si zaslouží za to, že mi způsobila nezměrný zármutek, bolest, trýzeň a ponížení. Začtvrté, vířivka.

Jakmile vstoupím do haly, můj potutelný úsměv se rozšíří.

Každý rok v den výročí nehody, při níž zahynul můj bratr a která málem stála život i mě, si vyberu další oběť. Ta bestie se stane poslední kořistí mých každoročních výprav za spravedlností. Mou nejkýženější trofejí.

Tohle budou absolutně parádní prázdniny.

Odložím tašku na karmínově rudý koberec. Na recepci nikdo není, nicméně ze zšeřelé místnosti nalevo za pultem se ozývá pochrupování. Odkašlu si, ale ničeho tím nedosáhnu. Chrápání pokračuje. Řeknu: „Promiňte," ovšem ani pak se odezvy nedočkám. Až tehdy si všimnu zarámovaného nápisu vedle mosazného zvonku. Velkým písmem hlásá: ZAZVOŇTE, JINAK BUDU DÁL ZAŘEZÁVAT. A pod ním menším písmem: NEŽERTUJU. ZAZVOŇTE, NEBO NEDOSTANETE KLÍČE.

Zazvoním.

Tmou se rozlehne hlasité zachrápání, následované: „Jsem tady. Momentíček."

Z kanceláře se ozvou šouravé kroky. K recepci se blíží postarší žena menší postavy, která si při chůzi dýchá na skla brýlí a otírá je o vyšívanou zástěru. S každým kolébavým krokem se jí zavlní kštice bílých vlasů a úsměv jí do tmavé pleti vryje hlubší vrásky. Když se konečně doplouží k recepčnímu pultu, nasadí si brýle a nechá zakalené oči bloudit po mé tváři. Všechno jí trvá nápadně dlouho. Každé mrknutí. Každý nádech. Odkašle si, slyšitelně polkne. A nakonec pronese: „Chcete se ubytovat?"

„Ano," odpovím a podám jí přes pult řidičák a kreditku. „Rezervace na jméno Nolan Rhodes."

Majitelka hostince vezme obě karty do pokřivených prstů, položí je stranou a otevře knihu hostů vázanou v kůži.

„Vítejte v Cape Carnage," říká a zvolna listuje stránkami. „Jsem Irene."

„Těší mě, Irene…“ odpovím, i když mě žena sotva vnímá. Opakuje moje jméno a prstem přejíždí po stránce knihy. Sklání se k ní níž a níž. Pak vezme lupu a nosem se téměř dotkne papíru.

„Nolan Rhodes,“ pronese vítězoslavně, když konečně objeví moje jméno. „Pobyt do patnáctého července. Pokoj sto sedmnáct.“

„To je ten s vířivkou, že?“

„Ano, přesně tak.“ Otočí se k nástěnce na zadní stěně, kde na mosazných háčcích visí klíče. „Přijel jste na dovolenou?“

„Ano, madam.“

„Zajímá vás, co se skrývá v carnageských hlubinách?“

Odfrknu si, ale rychle to zamaskuju kašlem. „Dá se to tak říct, madam.“

„Voda je pořád dost studená, ale průzračná. Wallie půjčuje zimní neopreny, jestli nemáte vlastní. Wallieho vodní sporty najdete u přístaviště. Jeďte po Harborside Road podél útesu a pak sledujte cedule. Nemůžete to minout,“ řekne a neurčitě mávne rukou k oceánu.

Mapu města jsem si vštípil do paměti, takže vím s jistotou, že neukazuje správným směrem. Mlčky přikývnu. Irene mi se spokojeným úsměvem podá klíč. „Snídaně se podává od šesti do deseti v jídelně. V apartmá máte kuchyňský kout, ale ve městě najdete i pár slušných restaurací.“ Přes pult mi přisune leták, naúčtuje platbu a oznámí, že mi dala mimosezónní slevu, protože jsem prý „z poctivého těsta“, ať už to znamená cokoli. Se zdvořilým poděkováním si vezmu řidičák a kreditku zpátky, popadnu zavazadla a zamířím chodbou k pokoji.

Ačkoli hostinec vede žena stará jako Metuzalém, interiér působí sofistikovaně a nadčasově. Zamluvil jsem si apartmá s bledě modrými stěnami, mahagonovým nábytkem a francouzským oknem s výhledem na moře. Z pokoje se vychází na vlastní

terásku s neprůhledným plotem zajišťujícím soukromí a s vířivkou, která tiše bublá pod krytem. Chvíli stojím venku a pozoruju útesy. Pak se vrátím dovnitř, stoupnu si k posteli, rozpřáhnu ruce a padnu naznak do měkkých peřin. Rukojeť nože připevněného k opasku mě zatlačí do žeber a připomene mi, proč jsem tady. Tohle si báječně užiju. Vybojoval jsem si šest týdnů volna, což dá pořádnou fušku, když pracujete u horských záchranářů. O téhle výpravě jsem snil celé čtyři roky. A teď jsem konečně tady a na dosah mám to jediné, co mě v těch nejtemnějších chvílích drželo nad vodou. Pomstu.

Vysunu nůž z pouzdra a otočím ho, abych palcem vyzkoušel ostří. Když rozřízne kůži a v ráně se objeví kapičky krve, usměju se.

„Přede mnou se neschováš. Už ne."

Odložím nůž na noční stolek, vylovím z batohu náplast, zalepím si prst a pustím se do vybalování. Čisté oblečení. Toaletní potřeby. Notebook a nabíječka. Nakonec se rozhlédnu po pokoji, jako bych se bál, že mě někdo sleduje, a vytáhnu svůj nejcennější majetek.

Deník.

Prolistuju první stránky. Nejspíš byste do chlapa jako já neřekli, že si vede deníček, ale když strávíte dva měsíce ve špitálu, sužováni neustálou bolestí a touhou po odplatě, občas si prostě najdete nový koníček. První stránky jsou trochu chaotické. Okraje fotografií jsou zkroucené a jejich povrch hrbolatý vzduchovými bublinami. Lepil jsem je roztřesenou rukou. Jak ale listuju dál, moje dílo je čistší a uspořádanější. Jsou tu snímky z rehabilitace, když dělám první krůčky. Jak stojím s chodítkem vedle rodičů a sestry. Pamatuju si, jak mi táta se slzami v unavených očích řekl: „Jsme na tebe pyšní, synku. Na světě se nenajde odhodlanější člověk než Nolan Rhodes."

Možná krapet přeháněl, ale je to správný táta. A správní tátové přesně tohle říkají, když jejich syn přežije srážku s autem. Navíc s tou odhodlaností měl pravdu. Skutečně mám silnou vůli. Akorát ne v tom směru, jaký čekal.

Většina lidí by vám nejspíš řekla, že k tomu, aby se člověk vzpamatoval z takového utrpení, jaké jsem prožil já, musí najít světlo na konci tunelu. Všichni kolem mě čekali, že se po nehodě, která mi obrátila život naruby, upnu k něčemu pozitivnímu, co mě posune dál. Že jen díky tomu se smířím s tím, co nemůžu změnit. Že se pak oprostím od bolesti a hněvu. Že přijde katarze. *Odpuštění*. Jenže představa, že bych komukoli odpouštěl, mi byla odporná.

Neudělal jsem to. Naděje ani optimismus mě nepřiměly vysadit léky proti bolesti, znovu se naučit jíst bez cizí pomoci ani překousnout ponížení z toho, že mě druzí koupali a oblékali. Nepomohly mi vyrovnat se s tím, co mi nehoda vzala.

V tom hučícím tunelu agónie jsem žádné světlo nenašel.

Místo něj jsem v sobě objevil hlubokou černočernou prázdnotu. Muž, kterým jsem kdysi býval, v té temnotě zemřel a zrodil se nový.

Proč bych měl čtyřem pasažérům auta prominout, že do mě nabourali a nechali mě chcípat pomalou a mučivou smrtí, samotného ve tmě? Proč bych jim měl prominout, že mi sebrali bratra?

„Billy." Přitisknu si ruku na srdce. Pořád mě bolí, když vyslovím jeho jméno. Poslední dobou to dělám jen zřídka. Kdykoli mi jeho jméno vyklouzne z úst, jako první se mi nevybaví vzpomínky na naše dětství. Ani jeho bezstarostný smích. Ani jeho úsměv.

Jsou to jeho nevidoucí oči upřené na mě. Jsou to šarlatové stružky, které mu stékají z úst a vytvářejí na asfaltu loužičku. Je to tiché zasyčení unikající z jeho pootevřených rtů. Je to jeho poslední výdech, který na okamžik zahřál noc nasáklou krví.

Ne, mého odpuštění se nedočkají.

A tak se upínám k temnotě. Pěstuju ji v sobě. Krmím ji hořkostí. Nenávistí. A ona mě na oplátku pohání kupředu.

Dává mi smysl života. Sílu. Cíl, ke kterému směřovat. Poslání, za něž bojovat.

Otočím na další list deníku.

Marc Beaumont. Jeho tvář není jenom vytištěná na stránce. Mám ji vypálenou v paměti jako cejch, stejně jako teplo letního vánku, poslední večerní paprsky slunce a vůni borového jehličí na strmé stezce, která se zvedala od pláže v marylandském Calvert Cliffs. Pamatuju si, jak nám kamínky křupaly pod nohama, když jsme s Billym stoupali k silnici. Ten červencový víkend zrovna probíhaly oslavy Dne nezávislosti. Přijel jsem za bráškou na krátkou pohodovou dovolenou. Pár měsíců předtím se přestěhoval do Baltimoru a mně se po něm hrozně stýskalo. Vzpomínám si, jak jsem ho objal kolem ramen a řekl mu, že je super slyšet jeho smích. On zase mluvil o tom, že až se vrátíme do kempu, dáme si pivo. Pak jsme vkročili na silnici. Na druhou stranu jsme se nedostali. Z ostré zatáčky vyletělo auto a oba nás srazilo.

Tahle vzpomínka je ze všech nejživější. Pořád vidím šok ve tváři Marca Beaumonta na sedadle spolujezdce. Slyším skřípění pneumatik zlomek vteřiny před oslepující bolestí. Slyším brášku, jak volá moje jméno. Byl to poslední zvuk, který kdy vydal.

Dlouhé měsíce jsem se zotavoval a další měsíce nabíral sílu. Každou volnou chvíli jsem věnoval osvojování nových dovedností a učení se umění lovu. A o rok později, na den přesně, se Marc Beaumont stal mou první kořistí.

„Řekni mi jména těch dvou mužů, co byli s tebou v autě," zašeptám v ozvěně vzpomínky. Možná právě sedím v pokoji hostince Na Mysu, ale vidím pouze hrůzu v Marcových očích.

Znecitlivělým prstem přejedu po jeho tváři na fotografii. Když zavřu víčka, stále slyším jeho přidušené prosby. Cítím uspokojení, které mě zaplavilo, když jsem mu z úst strhl izolepu. „Řekni mi jejich jména a možná tě nechám žít."

„Nechápu, o čem to mluvíte. Prosím, prosím, pusťte mě." Strach v jeho hlase jako by mě probudil z dlouhého spánku. Otevřel mi oči. Pochopil jsem, že k životu potřebuju pomstu. Byla to droga, která mě jako jediná dokázala upokojit a jíž se nikdy nenabažím.

Už jsem tušil, kdo s ním tu noc seděl v autě, ale potřeboval jsem mít jistotu. Marc v policejní výpovědi uvedl, že seděl doma na zadku a se svou přítelkyní v době nehody nebyl. Přitom je ještě hodinu předtím viděli spolu na večírku. Tvrdil, že o bouračce, která stála bráchu život a mě málem taky, nic neví. O bouračce, která si údajně vyžádala i život řidičky. Ta totiž havarovala a její auto sletělo z útesu do moře jen kousek od místa, kde nás nechala zdechnout.

Já ale znal pravdu. On tam *byl.* Seděl vedle řidičky a vzadu za ní další dva muži. Živě si vybavuju jejich postavy a rozmazané obličeje v dálce, když vystoupili z auta a hádali se, jestli zůstat, nebo ujet.

Trvalo nanejvýš pár vteřin, než se rozhodli zbaběle prchnout. Ta holka skočila zpátky za volant a za kvílení pneumatik vyrazila pryč. Z těch několika krátkých okamžiků, než bolest pohltila mé vědomí, si pamatuju jenom prázdné bráškovy oči upřené na mě a vlastní řev, kterým jsem volal jeho jméno.

Odtrhnu pohled od Marcovy fotografie a zadívám se na další stránku deníku.

„Trevor Fisher," vyhrkl Marc po pouhých několika ranách pěstí. „A Dylan Jacobs. Ten pracuje v tetovacím studiu Instinkt v Graywoodu."

Ruce měl přivázané k židli. Pamatuju si, jak v okamžiku svého přiznání sekl očima k předloktí. Když jsem mu napnul kůži, uviděl jsem písmo, které bylo stále ostré, s okraji zahojenými, ale čistými. Tetování nemohlo být starší než rok či dva.

Memento mori.

„Budu hádat," řekl jsem a pustil jeho paži. „Dylan s Trevorem mají stejný tetování, viď?"

„A-ano."

„To je skvělá zpráva." Otočil jsem se ke stolu s nabroušenými nástroji, které čekaly, až budou pokřtěny krví. „Zrovna jsem si říkal, že by bylo fajn odnést si suvenýr."

Zhluboka se nadechnu, zaženu vzpomínky a vrátím se do pokoje v hostinci. Podívám se na nůž ležící na nočním stolku s čepelí ostrou jako v den, kdy jsem jím vyřízl svou první trofej. Kdy jsem poprvé okusil pocit *zadostiučinění*. A pak sklopím pohled ke kousku tenoučké kůže se zubatými okraji přilepenému ke stránce.

Memento mori.

Pamatuj na smrt.



AZIMUT

Harper

Vejdu do kavárny Ztroskotané zrno s batohem na rameni a nenápadně se rozhlédnu po čemkoli, co vybočuje z normálu. Jsou tu obvyklí podezřelí. Tři Robertové – Bob, Bobby a Beret –, kteří tráví víc času posedáváním po kavárnách než v práci opravami výmolů, co se každé jaro objeví na vozovkách. Maddison, pilná a tichá dospívající baristka, která celé léto pracuje na plný úvazek za pultem. A Alex, o rok starší kluk s rozvrkočenými vlasy a lhostejným přístupem. Maddison je do něj beznadějně zamilovaná. Nenápadně je přemlouvám, aby si brali směny ve stejný den, zvlášť když má majitel Zrna plné ruce práce v druhé restauraci a oni by tu byli sami, ale zatím se mi nepodařilo dát je dohromady. Postavím se do fronty a snažím se na Alexe nemračit. Vím docela jistě, že jediné dvě věci, která těm dvěma brání ve štěstí, jsou jeho nevědomost a hloupost. Ještě jednou přejedu pohledem zákazníky a přistoupím k pultu.

„Co ti nabídnu, Harper?“ zeptá se Maddison se sladkým plachým úsměvem a vezme do ruky kelímek. Předem ví, že si dám americano, a proto ho rovnou začne zadávat do pokladny.

„Jako obvykle, prosím," odpovím a sáhnu do batohu pro peněženku. Když ji nenahmatám, otráveně se ušklíbnu. „Krucinál. Zapomněla jsem peněženku."

„Nevadí, dáš mi to příště."

„Ne, v pohodě. Někde tu mám hotovost." Vytáhnu z batohu kus Bryceovy nohy zabalený v alobalu a prohrabuju zbytek věcí, dokud nevylovím zatoulanou desetidolarovku, kterou s omluvou podám přes pult. Zatímco Maddison otevírá pokladnu, aby mi vrátila drobné, pohledem sklouznu ke koláčům, dortíkům a koblihám s polevou. Po tak náročném ránu si zasloužím menší odměnu. To přece není jen tak, vypátrat, zavraždit a rozčtvrtit chlapa, a to všechno ještě před obědem. Co třeba skořicový šnek?

„Doporučila byste mi něco?" ozve se za mnou mužský hlas. Zní sametově. Dekadentně. Je protkaný jemným jižanským přízvukem. Tón má lahodnější než jakákoli pochoutka pod skleněným pultem. Otočím se a zjistím, že hlas, jakkoli podmanivý, není ničím ve srovnání s mužovým vzhledem.

Je dost vysoký na to, abych si všimla rozdílu mezi námi, což se při mých téměř sto osmdesáti centimetrech nestává běžně. Zajede si rukou do vlasů. Ten pohyb působí téměř nemravně a on to ví. Prozrazuje ho samolibý úsměv, při němž se mu zvedne jeden koutek a ukážou dokonale rovné zuby. Vyzařuje z něj sebevědomý šarm. Když ruku spustí zpátky k boku, vlasy se poslušně vrátí na své místo, jako by bylo fyzicky nemožné, aby jejich majitel vypadal jinak než bezchybně, i když jsou rozcuchané. Vlastně *hlavně* tehdy. V tmavě hnědých pramenech, které mu splývají kolem lícních kostí, prosvítají medově zlaté odlesky. Takový odstín má jen ten, kdo tráví celé dny na slunci. Je přitažlivý. A neskutečně… *nebezpečný*.

Polknu a pokusím se vzpamatovat. Pohled mu sklouzne k mému hrdlu a zelené oči se pobaveně zalesknou. Neobvyklý hnědý klín ve spodní části levé duhovky ostře kontrastuje se světlejší zelení. „Záleží na tom, na co máte chuť," řeknu víceméně klidně. „Na sladký, nebo slaný?"

Úsměv se mu rozšíří, sotva znatelně, ale dost na to, aby mu v opálených, lehce pihovatých tvářích vykouzlil dva dolíčky. „Vlastně nevím. Co jste si koupila vy?" Nejdřív nechápu, kam míří, dokud neukáže na nohu v alobalu v mojí ruce. „Co jste si vybrala?"

„Ehm…" Mrknu a ten kratičký mžik se vleče jako věčnost, během níž v hlavě projíždím jídelní lístek, který znám nazpaměť, až se zarazím u jediného slova. „Maso," vypadne ze mě konečně.

„Maso a…?"

„Koule," vyhrknu a on nakloní hlavu na stranu. Nasucho polknu. „Kuličkový maso. Teda, masový kuličky. Sendvič s *masovejma kuličkama*. Třiceticentimetrovej. Zhruba."

Oba sklouzneme pohledem ke kosti v mojí ruce. Má sotva deset centimetrů na délku a pět na šířku. Když se naše oči znovu setkají, neubráním se úšklebku. On se zdvořile usmívá, ale v jeho výrazu je špetka soucitu. „Možná zkusím něco jinýho," řekne nakonec.

„Třeba krůtí," navrhnu, když koukám, jak Maddison podává zákazníkovi přede mnou sendvič. Je tak obrovský, že se sotva vejde do voskového papíru, ve kterém je zabalený. Oproti němu je ten kousek nohy, co schovám za batohem u boku, směšně malý. *Proč jsem krucinál plácla, že je to sendvič?* Na druhou stranu vykládat: „Ne, to je rozdrcená holenní kost jednoho šmejda," jsem taky nemohla. Ale stejně. Mohla jsem vymyslet něco chytřejšího. Za všechno může on. Ty jeho oči. Nezvykle zelené se zajímavým

hnědým klínem, které se rozzáří, když ho něco pobaví. Jako právě teď.

Pořád se vesele usmívá. „Takže kuličkový maso si dávat nemám? Dobře."

Chci se zasmát, ale vyjde ze mě spíš zachrochtání.

A pak chcípnu. Teda *nechcípnu*, ale přeju si to.

Cizinec se zasměje, jako by mu moje prasečí zvuky připadaly roztomilé. Na chvilku se odvrátím, abych hodila drobné do sklenice na spropitné a Bryceovu kost zastrčila do batohu. Celá hořím. Podél páteře mi stéká pot. Když se mu však znovu podívám do očí, jen se uculí a lehce zakloní. Přejíždí mi pohledem po tváři a oči mu měkce září. „A co za nápoj byste mi doporučila k sendviči bez kuličkovýho masa?" zeptá se, udělá krok blíž a zahledí se na tabuli nad pultem.

„Abych dovršila svoje ponížení, měla bych utrousit něco o čaji a pytlících."

Cizinec se na mě podívá a marně skrývá úsměv. „Máte pravdu, pytlíky by se ke kuličkám hodily. To je trefný."

„Snažím se být konzistentní."

Maddison se natáhne přes skleněný pult a podá mi kávu. Vezmu si kelímek a koutkem oka si všimnu, že cizinec sleduje pohyb mojí ruky. Obočí má lehce svraštělé a úsměv mu pomalu mizí, jako by ho mrzelo, že naše setkání končí tak náhle. Možná cítí stejné pnutí u srdce jako já a nechce o to křehké spojení přijít.

Měla bych se otočit. Vypadnout odsud. Zapomenout na tohohle turistu. Nemusím přece trapně flirtovat s bezejmenným chlapem, co tu pobude sotva pár dní. Není to můj styl, i když někdy toužím po vztahu, na který možná ještě nejsem připravená. Měla bych vypadnout a pokračovat v cestě k majáku, kde ráda jen tak stojím a pozoruju moře. Hodit Bryceovu rozsekanou

kost do oceánu, aby nikým neviděná klesla pod hladinu a stala se další vzpomínkou, kterou pohltí černá voda.

Než se přiměju pohnout, jeho ruka mi spočine na rukávu. Jen lehký dotek. Jen stín tepla a tlaku. Přesto se mi po kůži rozběhnou jiskřičky, jako by mezi námi proudila statická elektřina. Vyrazí mi to dech, zrychlí tep, pošimrá v podbřišku a rozmetá moje příčetné myšlenky do všech směrů. Ještě před chvilkou jsem se zuby nehty držela každého důvodu, proč odejít. Teď si nedokážu vybavit jediný.

„Zeptal bych se, jestli vám můžu koupit kafe, ale očividně jdu s křížkem po funuse," kývne ke kelímku v mojí ruce. V očích mu znovu hravě zajiskří. „Ovšem jestli chcete společnost, až si budete pochutnávat na kuličkách, rád se k vám přidám."

Tváře mi zahoří a jeho oči se rozzáří ještě víc. Měla bych odmítnout. Vím to. Místo toho ze mě vypadne: „Tak jo."

„Tak jo," zopakuje tiše. Několik vteřin si mě měří, jako by se ujišťoval, že zůstanu. Pak ruku stáhne a obrátí se k Maddison. „Poprosím o krůtí sendvič s sebou a Earl Grey. Dva sáčky."

Uculím se a zavrtím hlavou. Když k němu znovu zvednu oči, zjistím, že se tváří úplně stejně jako já.

Je návykové být středem jeho pozornosti. Zapomněla jsem, jak je fajn se trochu uvolnit. Najednou mám chuť říct něco vtipného nebo zajímavého. Třeba si do něj rýpnout. „*Krůta a čaj? To je vodvaz*." Proboha, ne, to je děs. Když se tak poslouchám, přestávám si věřit, že ze sebe vydoluju něco normálního.

Co kdybych se místo toho svůdně usmála? Zadívala se mu do očí, které se odtrhly od těch mých, aby mohly sledovat, jak si zastrkávám pramen vlasů za ucho? Myslela jsem, že jsem to zapomněla. Že už nevím, jak flirtovat. Že jsem tuhle část sebe dávno zavřela do nějaké mentální zásuvky. Sice mi zbývá jen pár

měsíců do devětadvaceti, ale měla jsem za to, že jsem tuhle schopnost dávno pohřbila. Že zemřela ten den, kdy jsem zemřela i já.

Za nás se postaví další zákazník a přeruší jiskření mezi námi. Můj nový známý se přesune k výdejnímu pultu, kde Maddison chystá jeho objednávku. Já dojdu ke stolku stojícím opodál, abych si do kávy přidala smetanu a cukr, a pořád na sobě cítím cizinců pohled. Ale když mám hotovo, už se k němu nevrátím.

Místo toho předstírám, že pozoruju lidi kolem sebe, kteří klábosí o výmolech a ztroskotaných lodích, probírají drby, muzea, noční strašidelné procházky a představení v místním divadle. Ve skutečnosti ale kradmo pokukuju po tom cizinci. Všímám si detailů, protože jsem k tomu cvičená. Vidím opotřebované pohorky, jejich odřenou kůži a podrážky potažené tenkou vrstvou zaschlého bláta, jako by většinu času trávil na nohou. Ukládám si do paměti světlejší pramínky jeho vlasů, tetování obtáčející předloktí – uroboros – i jizvu kopírující křivku lokte, která mizí pod vyhrnutým rukávem. Postřehnu, jak naklání hlavu ze strany na stranu a uvolňuje skryté napětí usazené mezi obratli. Nejvíc mě však zaujme, jak si ostatní hosty měří chladným, téměř lékařsky věcným pohledem, ale nakonec svůj zrak vždycky stočí zpátky ke mně. A kdykoli se tak stane, usměje se. Působí pozorně a zároveň odtažitě, jako by jeho šarm byl studnou, z níž může kdykoli čerpat. A jinak? Zůstává uzavřený, jako by ta studna ležela v daleké krajině a byla pečlivě střežená.

Asi by mě to mělo děsit. Ale místo toho to jen zesiluje gravitační sílu, která mě k němu táhne.

Jakmile si vezme sendvič a čaj, připojí se ke mně, aby si do něj přidal trochu mléka. Rozhlédne se po malé kavárně, lehce se zamračí a pohledem se vrátí ke mně. „Je tu narváno. Tady si nesedneme."

Pokrčím rameny, ale můj předstíraný nezájem je průhledný. „V Zrnu se volný místo hledá těžko i na začátku turistický sezóny. Co kdybychom se prošli?“

Sama nechápu, co mě to popadlo. Stačí málo a nabídnu mu, že mu ukážu památky v centru města. Vždyť už nejsem člověk, který se snadno otevírá cizím lidem. Kdysi jsem taková bývala. Ale jednoho krásného nevinného srpnového dne jsem za tuhle otevřenost zaplatila cenu nejvyšší.

Jenže tenhle muž není jako ostatní turisti, co naším městem jenom projíždějí, lidi, které sleduju jen tak dlouho, abych vyhodnotila, jestli pro Cape Carnage nepředstavují riziko. V jistém ohledu mi připadá téměř povědomý, možná tím, jak odtrženě působí od ruchu kavárny, když místnost naposledy mapuje očima. Jak ji hodnotí, jako by vyhlížel hrozby, což mě zvláštním způsobem uklidňuje. Anebo tím, jak se jeho výraz rozzáří, kdykoli se pohledem vrátí ke mně. „To by se mi líbilo,“ řekne a na okamžik, na jediný úder srdce, svět kolem nás zmizí.

Odkašlu si a omámeně přikývnu. Otočím se ke dveřím, ale on mě předběhne a otevře mi je dřív, než se jich vůbec dotknu. Poskočí mi srdce.

„Jak se člověk ocitne v městečku s názvem jako Cape Carnage? Přijela jste kvůli morbidnímu jménu a zůstala zásluhou kuličkovýho masa?“ zeptá se a zakousne se do sendviče. Rozejdeme se ulicí k malebnému centru s řadou rodinných krámků a svérázných restaurací. Když se odhodlám k cizinci zvednout oči, setkám se s jeho šibalským úsměvem. A i když jsem věděla, že to mezi námi jiskří, intenzita toho pocitu mi vyrazí dech.

„Kuličky jsou rozhodně velkým lákadlem. Prvotřídní carnageský kuličky,“ usměju se s obličejem skloněným ke kávě a napiju se.

„Vy si sendvič nedáte?“

„Ne, schovávám si ho na potom," řeknu a poklepu na batoh, který skrývá kost zabalenou v alobalu. Na chvilku mu pohlédnu do očí s nadějí, že můj úsměv nepůsobí tak nuceně, jak mi připadá. „To sem přivedlo vás? Prvotřídní maso?"

„Popravdě ne. Nalákaly mě ty čajový pytlíky," odpoví. Zasměju se a z něho rovněž vycítím pobavení. „Přijel jsem na dovolenou."

„No nekecejte."

„Co mě prozradilo?"

Pokrčím rameny. „Znám každýho ve městě. A vás tu vidím poprvý."

„Kolik má Cape Carnage obyvatel?"

„Čtyři tisíce dvě stě deset."

„A vy je všechny znáte."

Vzhlédnu a vidím, jak mě zkoumavě sleduje přimhouřenýma očima. Zůstává v nich vřelost, ale teď je zastírá vrstvička podezření. „Jo. Znám."

„Narodila jste se tu?"

„Ne," odpovím a zamávám Diane Montgomeryové, majitelce butiku Záře hvězd na opačné straně ulice. Ona mi pozdrav oplatí a zmizí uvnitř. „Řekněme, že jsem měla dost času i důvodů." Pohodím ramenem a podívám se na cizince. Vráska mezi obočím mu sice nezmizela, ale přestává se tvářit tak podezřívavě. „A co vy? Co sem přivedlo vás?"

„Rád pozoruju ptáky."

Zastavím se a probodnu ho pohledem. „Pozorujete ptáky."

V očích se mu mihne pobavení. Zřejmě ho potěšilo, že mu nevěřím. „Slyšela jste mě, kuličková královno."

„Ještě jednou mi takhle řeknete a to kafe máte na sobě," pohrozím mu. On se jenom usměje a usrkne si čaje. „Jaký ptáky?"